

МОЛОДАЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 4 (355).

Неділя, 8 січня 1961 р.

Ціна 2 коп.

ПОГЛЯД У ЗАВТРА

ЗНАТНИЙ свинар Леонтій Лукашевський прийшов до висновку, що в наш час всі тваринники повинні вміти управляти машинами, бо господарем на фермі тепер стає механізатор. Тому він і звернувся до всіх трудівників села, зокрема молоді з закликом:

«Давайте подружимо з технікою, навчимося водити трактори і автомобілі, вивчимо слюсарну справу, оволодіємо основами електротехніки».

Почин знатного свинаря прийшовся до вподоби всім тваринникам області, особливо молоді.

До редакції «Молодого комунара» надходить чимало листів з Хмельницького, Добровеличківського, Ново-Георгіївського, Ново-Миргородського та інших районів, у яких наші читачі розповідають про роботу технічних гуртків на фермах.

— У нашому колгоспі «Молода гвардія» юнаки і дівчата, які працюють на фермі, виявили велике бажання вивчати машини і механізми, — пише в листі до редакції Микола Донець з Рівнянського району. — Створено гурток, до складу якого ввійшли працівники ферм. Проводить заняття комсомолец - механік а т о р Леонід Андрущенко.

Можна не сумніватися, що там, де досконало, на практиці вивчають техніку, ферми стануть

справжніми фабриками м'яса і молока. Сталеві м'язи машин і механізмів замінять ручну працю, буде широко запроваджена комплексна механізація.

На нинішньому етапі розвитку сільськогосподарського виробництва не досить любити працю, вміти годувати свиней, доїти корів. Країні потрібна якнайшвидше тваринницька продукція.

Бюро обкому ЛКСМУ зобов'язало райкоми комсомолу, первинні комсомольські організації на

з основами агротехніки, знати і впроваджувати досвід майстрів високих урожаїв.

З метою підвищення ділової кваліфікації механізаторів незабаром в кожному районі розпочнуть роботу курси при РТС, школи передового досвіду на базі передових тракторних бригад.

У Кіровоградському районі, наприклад, така школа передового досвіду, буде працювати на базі тракторної бригади В. Мельниченка з колгоспу «Україна». Бюро обкому комсомолу схвалило тематику і розклад занять цієї школи і рекомендувало всім райкомам ЛКСМУ взяти цю тематику за основу в усіх школах передового досвіду.

Не можна гаяти часу. Потрібно уже зараз вирішити всі організаційні питання і розпочати заняття.

МОЛОДІ ТРУДІВНИКИ СЕЛА! ДАТИ КРАЇНІ БІЛЬШЕ ПРОДУКТІВ ТВАРИННИЦТВА ПРИ НАЙМЕНШИХ ЗАТРАТАХ РУЧНОЇ ПРАЦІ — ОСЬ ГОЛОВНЕ НАШЕ ЗАВДАННЯ.

Ми можемо і повинні добитися того, щоб з перших днів нового року продуктивність худоби дедалі зроста.

ТОМУ ТРЕБА ДРУЖИТИ З ТЕХНІКОЮ!

НАША СИЛА — В МЕХАНІЗАЦІЇ!

всіх фермах колгоспів і радгоспів організувати курси, гуртки тваринників по вивченню техніки.

Щоб заняття відбувалися регулярно, треба підібрати найбільш підготовлених, досвідчених керівників, виділити приміщення для занять, придбати літературу, наочні посібники.

Комітети комсомолу повинні подбати, щоб значна частина часу була приділена практичним заняттям безпосередньо на фермах.

Життя вимагає, щоб кожний молодий трудівник найближчим часом оволодів суміжними професіями. Якщо ти механізатор, то повинен досконало знати трактор, вміти водити автомашину, при потребі стати за штурвал комбайна, треба бути добре обізнаним

Оволодівайте технікою, молоді трудівники села!

НАША ПАРТІЯ МОГУТНЯ

10 січня в Москві розпочинає свою роботу ПЛЕНУМ ЦК КПРС НАС ВЕДЕ В ЯСНЕ МАЙБУТНЄ

На знімку: двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. ПІТАЛОВ розмовляє з В. С. АНДРІЯШЕМ.

Фото Ю. ЦЕЛИХА.

відповідь за всіх Григорій Штанько.

— А тепер от я хотів порадитися з вами про метод Олексія Рожка. Ось і книжечку його купив у Києві. Почитаємо гуртом, обміркуємо...

По різному говорили. Одні — гарячіші — радили зразу ж братися за діло, інші — поміркованіші — доводили, що справа нова, треба, як слід, розібратися, приглянутися, почека ти. Трактор і телята це ж такі дві несумісні речі!..

Та Анатолій Пинцока поклав край усім сумнівам:

— Та однаково ми ж зв'язані з худобою! І корми підвозимо, і приготуємо їй. Я ж на фермі уже як штатний механізатор прописаний!

Побігли дні за днями, напружені, гарячі. І вдень, і вночі не стихала над полями дужа пісня моторів. Андріяшівці, завзяті, беручкі до діла, вели наступ за врожай. Рівними, зеленими стрічками простяглися цукрові буряки. Чіткими квадратами тяглася вгору качаниста. Особливо радувала око «Одеська-10», насіння якої подарував О. В. Піталов.

Одне лиш непокоїло хлопців: дощів нема. Кукурудза мляво йде в ріст. А як же з відгодівлею худоби? Та коли вже наважились — відступати не можна.

Вибрали місце для заго-ну, зробили огорожу, поставили годівниці, що їх виготовили колгоспні теслярі, встановили насоси для подачі води..

Незабаром пригнали в табір першу партію молодняка. Потекла зелена маса в ясла худобі. По черзі трактористи і косили, і возили, і роздавали корми, випуска-

ли на прогулянку бичків повнотілих.

— Початок зроблено непоганий говорить Віктор Андріяш, — адже слова свого додержали. 430 голів відгодували на м'ясо. І колгоспіві користь, і нам наука ця надалі в пригоді стане. У третьому році семирічки думаємо цю цифру подвоїти.

Хтось із трактористів якось висловився: «Польовий стан — наш рідний дім».

Цей афоризм викликав у Віктора Андріяша роздуми. Значить, — треба, щоб тут справді було, як вдома.

— А ми Олександра Васильовича перевершили. У нього декоративні дерева ростуть, а в нас — фруктові будуть. Хіба що, не осилимо?

Від того дня і з'явився на Дошці соціалістичних зобов'язань новий пункт, дописаний олівцем.

Розпланували, накопали ямок, завезли саджанців. Посадили.

Та чи б вивосли вони безшоденних турбот молодих механізаторів? Кожен вва-

жав своїм обов'язком дбайливо доглядати кожне деревце, спуштити ґрунт біля стовбури, полити життєдайною водою.

А восени тут знов завирувала робота: андріяшівці розширювали свій первенець. З'явилися у саду і виноградні лози.

З щедрими плодами завітала осінь. Тут би вжити звичне —

5. ХТО КРАЩИЙ?

«золота». Та прийшла вона з дощами, мрякою, густими туманами. Це ускладнило польові роботи.

Пройде гонн «КУ-2» — і стоп: очничай грязюку у зазорі між скатами і рамою, бо гальмується рух агрегату. Григорій Бойко задумався: «А що, як диски коліс переставити зовнішнім боком всередину? Зазор збільшиться?» А це якраз те, що й треба!

Так і зробив. Чудово! І своєму супернику по змаганню, Віктору Мудрому, поради. У того теж діло веселіше пішло. Більше восьми десятків гектарів устиг зібрати комбайнер за сезон, не рахуючи півтори сотні гектарів, які він скошив на силос.

(Закінчення на 2-ій стор.).

Розповідь про першу в області тракторну бригаду комуністичної праці

1. РОДЮЧІ ЗЕРНА.

ЦК ЛКСМУ України, щоб підсумувати зроблене, поділитися досвідом, намітити нові рубежі.

Надовго запам'яталася ця нарада і вожаку комсомольсько-молодіжної бригади комуністичної праці колгоспу «Росія», Ново-Українського району, Віктору Андріяшу. Благородні, родючі зерна посіяла вона в його неспокоїній душі!

Віктору велика честь випала: він першим після доповіді виступив. І, здається, нічого особливого не говорив: просто розповів про роботу своєї бригади, про плани на майбутнє, а в залі так уважно ловили кож-

2. ХОРОША РАДА

У бригаді радисно зустрів свого бригадира. Зійшлися на раду. Захоплюючи розповідь Віктор про почуте в Києві, а потім, хвилюючись, сказав:

— Від вашого імені, друзі, я дав слово позмагатися з Олександром Васильовичем. Думаю, що ви погодитесь зі мною?

— Звісна річ! Хіба в нас руки не такі, чи запалу менше, ніж у тіталовців? —

3. ...І КОЛГОСПОВІ КОРИСТЬ

Вибрали місце для заго-ну, зробили огорожу, поставили годівниці, що їх виготовили колгоспні теслярі, встановили насоси для подачі води..

Незабаром пригнали в табір першу партію молодняка. Потекла зелена маса в ясла худобі. По черзі трактористи і косили, і возили, і роздавали корми, випуска-

ли на прогулянку бичків повнотілих.

— Початок зроблено непоганий говорить Віктор Андріяш, — адже слова свого додержали. 430 голів відгодували на м'ясо. І колгоспіві користь, і нам наука ця надалі в пригоді стане. У третьому році семирічки думаємо цю цифру подвоїти.

Хтось із трактористів якось висловився: «Польовий стан — наш рідний дім».

Цей афоризм викликав у Віктора Андріяша роздуми. Значить, — треба, щоб тут справді було, як вдома.

— А ми Олександра Васильовича перевершили. У нього декоративні дерева ростуть, а в нас — фруктові будуть. Хіба що, не осилимо?

Від того дня і з'явився на Дошці соціалістичних зобов'язань новий пункт, дописаний олівцем.

Розпланували, накопали ямок, завезли саджанців. Посадили.

Та чи б вивосли вони безшоденних турбот молодих механізаторів? Кожен вва-

РАПОРТ юних лєнінців

Включившись в республіканську піонерську естафету «Ешелон за ешелонам», юні лєнінці області в листопаді і грудні зібрали 900 тонн металевого лому для будови дружини — нафтопроводу «Волга — Центральна Європа».

Весь зібраний металолом відправлено запорізьким сталеварам.

СЕРДЕЧНА ПОДЯКА ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР

Напередодні нового, 1961 року, до ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР надійшли телеграми і листи від багатьох партійних, радянських і господарських організацій, колективів підприємств і будов, бригад комуністичної праці, передовиків і новаторів виробництва з повідомленнями про визначні трудові перемоги, здобуті в другому році семирічки.

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу і Рада Міністрів СРСР палко поздоровляють колективи усіх підприємств і бригад, передовиків і новаторів виробництва, партійні, радянські і господарські організації, які добились дострокового виконання плану другого року семирічки, з видатними досягненнями в здійсненні історичних рішень XXI з'їзду КПРС про дальший розвиток економіки країни, з великими успіхами у збільшенні випуску промислової продукції, поліпшенні якісних показників роботи агрегатів, цехів та підприємств і сердечно дякують за теплі слова, сказані на адресу партії і уряду.

ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР висловлюють впевненість, що славні діла передових колективів стануть прикладом для трудящих усієї країни, у вишукуванні і використанні нових резервів та можливостей виробництва для виконання і перевиконання плану третього року семирічки і ще швидшого руху нашої Батьківщини вперед, по шляху будівництва комунізму.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ РАДА МІНІСТРІВ КПРС СРСР

ГВАРДІЙЦІ ЗЛЕТУ

(Закінчення).

— Цю машину в РТС забракували, — розповідає В. Андріяш, — а ми її придбали на зачастини. Та хлопці наші кмітливі взяли «КУ-2» «підлікувати». Як бачите, він ще добру службу нам послужив.

...Хоча й сухим було літо, та все ж завдяки старанням усіх членів бригади збирати восени було що. По 300 центнерів зеленої маси та по 30 центнерів зерна видала «королева полів». А «Одеська-10» на сотню центнерів ще й надбавки дала. І буряки хороші виростили, кореністі, вагомі.

Високий клас на збиранні показали молоді механізатори. Комсомольсько-молодіжний агрегат у складі комбайнера Івана Вакули, його помічника Івана Гевеля, трактористів Івана Волошина і Якова Глушенка до двох норм довів змінний виробіток. Всього лише на якийсь десяток гектарів відстав другий бурякозбиральний агрегат Анатолія Пицюка.

Ні дощі, ні тумани — ніщо не могло спинити Олександра Вакулена, Володимира Ройбула, Григорія Штанька, які піднімали зяб. «Жодного гектара веснооранки!» — стало золотим правилом бригади. Тож трудилися трактористи від зорі до зорі, гаряче, завзято. Кожен — за двох...

Це їх — і косарів, і орачів — велика заслуга в тому, що річний план трактор-

них робіт перевиконано у два з лишком рази. І при такому значному обсязі робіт зекономлено 5.540 кілограмів пального та значну суму коштів на ремонті техніки...

Дружній, працьовитий цей колектив комуністичної праці. І недарма, коли мова заходить про кращих механізаторів, бригадир розгублюється. Справді, хто кращий? Кого можна виділити поміж них усіх хорощих, неспокоїлих душею трударів сільського господарства?

6. ЗИМА НЕ ПЕРЕПОЧИНОК

зараз у хлопців Тим більше сусідні-одесити швидкісні методи роботи механізмів запровадили.

«А ми що, ликом шиті? І собі спробуємо!» — вирішили у бригаді.

І засіли за навчання. Адже всі марки нових швидкісних тракторів треба ж вивчити, та навчитися об'їждати і відрегулювати зернові рядкові сівалки для роботи на підвищених швидкостях, відповідно до нових умов роботи переобладнати зяпки, жатки, зернові і кукурудзозбиральні комбайни. Та ще ж і гній випезти на полях. Недарма у народі кажуть: «Землі дай, то й во-

на тобі віддасть». А вони, андріяшівці, добре знають ціну добривам...

Багато справ попереду чекає колектив бригади. Хай по собівартості центнера сільськогосподарської продукції вони все ж відстали від бригади О. В. Гіталова, та не запезадають духом. І вони доб'ються свого! Адже в них є запал, є творче комсомольське горіння, і, головне, глибока віра в свої невичерпні сили.

Цією думкою був проінформований виступ бригадира на недавній районній партійній конференції. У перервах між її роботою Віктор Степанович Андріяш і Олександр Васильович Гіталов підсумували пройдене, ділилися планами на третій рік семірічки...

І немає сумніву, що свої плани андріяшівці здійснять. Бо стверджує їх волю, кличе до нових трудових звитяг дорога їхнім серцям святиня — Перехідний червоний прапор обласного комітету комсомолу, святиня, якої удостоїлася перша в області тракторна бригада комуністичної праці. І вони, дружною здружені, працюю загартовані, гвардійці крилатого злету, рівняються на цей стег, семимильним кроком ідуть в комуністичне завтра.

О. ШКАБОВ,
Ю. ЦЕЛИХ.
Колгосп «Росія»,
Ново-Українського району.

ИДУТЬ ШКІЛЬНІ КАНІКУЛИ

Жа карнавалі

У ЗИМОВОМУ святі-зустрічі Нового року є щось особливо тепле, можливо, навіть тепліше, ніж в травневі дні. Воно все наповнене казковістю, ніжними красивими барвами вогнів, опівнічною таємничістю і нежданими радіощами, якими люди особливо старіються наділити один одного.

Але, мабуть, більше всіх чекають на Новий рік діти. Адже починається він завжди незмінно приємними канікулами. А вже канікули щедрі на веселощі...

Четвертий рік збираються в Кіровоградському Палаці піонерів вихованці дитбудинку № 3 (див. фото вни-зу).

Рівно о 12-ій годині дня гостей запросили до верхнього залу, де їх чекав великий концерт, аплодуючи долоні, аплодували глядачі вихованцям «Жоку» і «Угорського танцю» — балетної групи Палацу піонерів. Щирими посмішками нагородили вони добродушного «кока» — Колю Нароженка з Олександрійського дитбудинку № 3 (див. фото вни-зу).

Довго ще продовжувались пісні, танці, акробатичні номери, цікаві загадки і сюрпризи. Адже, скажімо, ніхто не передбачав, що саме в Палаці піонерів потрапить в імпровізовану «Арктику» з білим ведмедем і криголамом «Ленін».

Та навіть при найвеселішому настрої ніхто не відмовиться всім товариством сісти за стіл, заставлений спокисливими цукерками, яблукками, тістечками.

...Уже починало смеркати, коли приємно втомлені гості роз'їжджались по домівках. Хороше у новорічні свята, весело дітям!

А. НІКОЛАЄВА.

Фото В. Штейнберга.

А ЯК ВИ ПРОВІДИТЕ ДОЗВІЛЛЯ?

ЗВИЧАЙНО, куди легше було б організувати, припустимо, лекцію або доповідь про зміну масштабу цін і об'ємів грошей на нові. Але ж молоді завжди неохоче слухає довгі лекції. Тому ми, порадившись з членами культурно-масової комісії райкому комсомолу, вирішили цим

присутні в літньому театрі. Подорож стала своєрідним змаганням на кмітливість. Молодь з інтересом послухала розповіді учасників Великої Вітчизняної війни, колішніх моряків.

Немає потреби перелічувати всі вечори, які систематично, два рази на місяць, відбуваються в

пускники минулого року всі влаштувалися на роботу. Хіба ж це не відрядне явище? Молодь стала проявляти більший інтерес до лекцій, які два рази на тиждень читаються у клубі. Важливо підкреслити, що іноді лекції на міжнародні теми ми проводимо спеціально для молоді.

Звичайно, це лише перші кроки. От коли всі юнаки і дівчата працюватимуть з творчим вогником, коли не стане випадків хуліганства, молоді краще, змістовніше проводитиме години

райцентрі, а потім за тим же планом у багатьох селах району. Успіх цих за-

КОЖНОМУ ДО ДУШІ

ходів забезпечується тим, що в організації і проведенні їх бере участь багато активістів. Секретар райкому комсомолу Анастасій Мельник та позаштатний секретар райкому комсомолу, голова культурно-масової комісії Валентина Нашемпа часто виступають в ролі мовців, декламаторів, танцюристів. Добрим словом можна згадати сестер Доброгорських, Г. Крючківську, А. Пропозіна, Г. Алфьорову, Д. Піліпівну. Без них не обходиться жодний концерт.

Діяльність комісії добре підтримує райком партії. На молодіжних вечорах виступав секретар РК КПУ т. Фещук. Завідуючий відділом пропаганди і агітації тов. Резнік керував диспутом «Світлогляд молоді радянської людини», не раз сам брав участь у концертах.

Можна підвести вже й перші підсумки нашої роботи. Вони полягають, головним чином, у тому, що тепер в районі майже немає юнаків і дівчат, які б не працювали. А ви-

дозвілля, тоді можна буде сміливо сказати, що виховна робота дає відчутні результати. А для цього ще треба потрудитися немало.

С. ЕЙДЛІН,
голова молодіжної комісії при районному відділенні Товариства для поширення політичних і наукових знань.
М. Гайворон.

Куди піти ввечері?

Де відпочити після трудового дня? Це питання все частіше і частіше постає перед молоддю. Влітку було значно простіше. У місті працювало кілька танцювальних майданчиків, літніх кінотеатрів, парків культури і відпочинку. А зараз у зимовий час, куди податися? Частина юнаків і дівчат безцільно «шліфує» центральні вулиці. Дехто прямує у ресторани, щоб «випити з горя», а потім, під п'яну руку встряває у бійки, хуліганить.

В Кіровограді є чудовий

зал обласної філармонії, який більшість часу буває вільним. Чому б там систематично не проводити цікаві молодіжні «середки» або «п'ятиці»? Мені, здається, що комсомольці з великим інтересом послушали б змістовні лекції на атеїстичні, моральні, містецькі теми, взяли б участь в літературних диспутах, послушали концерт. Але міськком комсомолу, мабуть, мало цікавиться відпочинком молоді.

Відсутність усякої ініціативи, небажання вислути творчо, інертність — ось що характеризує діяльність працівників міськкому комсомолу в справі організації дозвілля молодих кіровоградців. Та й комітети комсомолу багатьох заводів і підприємств міста все ще стоять осторонь запитів юнаків і дівчат.

Організація відпочинку і дозвілля молоді — важлива, краще необхідна, справа. Нею потрібно займатися серйозно, систематично, а головне, творчо.

В. ЛИТВИНЕНКО,
конструктор заводу «Червона зірка».

ПОГОВОРИМО ПРО ТАНЦІ

— У наших газетах можна прочитати багато корисного і цікавого, — якось сказала мені учасниця художньої самодіяльності Сорокваша. — Про танці ж ніхто не пише. А варто!

Дівчина має рацію. Танці — один із видів культурного відпочинку і розваги молоді. Рідко коли молодіжний вечір проходить без них.

Довелося мені побувати в Данилівобалківській середній школі, Ульяновського району. На великій перерві, під звуки акордеона танцюють учні «Вальс дружби», бальний танець «Па-де-грас», українську «Польку». Без перебільшення скажу: красиво, захоплююче.

У нас, в Ульяновці, районний Будинок культури та клуб цукрозаводу теж регулярно організовують платні танці. Біда тільки в тому, що... і вальс, і танго, і фокстрот танцюють однаково, ліниво, ніби відбуваючи якусь повинність.

А коли лунають мелодії «Вальсу-бостону», то танцюють лише одна-дві пари. Інші ж — глядачі. Не будемо звинувачувати учасників вечора: кожний танцює, як умеє. Але ж де організатори? Чому вони не допоможуть налагодити вивчення одного-двох бальних танців? В кожному культурно-освітньому закладі є керівники художньої самодіяльності, люди, які в певній мірі знають і можуть навчити хорошого танцю. Є і відповідна література. Та все ж репертуар «ходіння під музику» у нас залишається незмінним.

Танці, як правило, розпочинаються о 9-ій годині вечора, закінчуються о 12-ій. Спробуйте три години підряд крутитися чи топтатися на місці. Скучно і нудно. Можна було б під час невеликих перерв силами втілювати організувати цікаві ігри, розваги.

Танці — це не другорядна справа. Вони міцно ввійшли в дозвілля молоді, становлять частину нашого відпочинку. Організувати ж дозвілля потрібно цікаво, змістовно. І це обов'язок культурно-освітніх працівників, комсомольських вождів.

М. ЗВЕНИГОРОДСЬКИЙ.

ІХ ВИХОВАВ КОМСОМОЛ

— Ой, мамо, мамо, вам же тут і Олексій пішов. Визму холодно буде! Нещодавно після роботи М. Ганна Григорівна посміхнулася Брайко поспішав на уроки. І ма-
буть, не випадко-
во зустрівся йому
О. Козенко. З роз-
мови Микола зро-
зумів, що Олек-
сій хоче повер-
нутись у брига-
ду.

ЧЕСТЬ РОБІТНИЧА

1. Микола Брайко, невисокий на зріст худорлявий юнак, з блакитними довірливими очима, руським чубом, винувато опустивши голову, переступав з ноги на ногу у кабінеті начальника цеху ковкого чавуну.

— Ти розумієш, якої шкоди ви завдали цехові, на-
шому заводові? —
суворо питає М. П.
Гончаренко.

— Розумію, але
я тут не винен,
Микола Панасо-
вичу.

— Виходить, і Гнат не винува-
тий, і Кіліна не винна...

— Все це через напарника Вік-
тора Голоскока, — промовив Ми-
кола.

— Сказав би майстру. Можна ж
було уникнути браку?

— Можна...

Невесела була ця розмова для
хлопця. Все ж вирішив викласти
своє прохання начальству:

— Я прошу, щоб ви поставили
до мене напарником Миколу Кор-
бу з другого конвейера. Даю чес-
не комсомольське, що браку біль-
ше не буде.

— Гарзд, я пораджусь з май-
стром Ахмеджановим.

За кілька хвилин Микола сидів
під стіною в цеху. Палив цигарку
за цигаркою. В голові роїлись
думки... Згадалося, як у п'ятдесят
п'ятому році, після десятирічки
мріяв вступити до інституту. Та не
так сталося, як гадалося. Важко
закорив батько, який також пра-
цював на заводі. Рани, які він при-
ніс з війни, усю шашлі підточу-
вали останні сили. Він зліг і біль-
ше не підводився. Мати змущена
була покинути в ковальському це-
ху роботу пресувальниці. А Ми-
кола прийшов у ливарний цех ков-
кого чавуну. Спочатку був учнем
у кадрових робітників, потім са-
мостійно став працювати.

З незвички важко було, по об-
личчю піг градом котився, не ла-
дилось в роботі, виходив брак. Не
давала спокою підступна думка:
«Покинь, покинь... Знайдеш кращу
роботу». Та в пам'яті знову й зно-
ву спливали напутні слова батька:
«Бережи, сину, робітничу честь!
Людина повинна бути міцніша за
метал. Залізо розідає іржа, а
справжню людину — ніщо!»

Старші робітники вчили, допо-
магали, заспокоювали: «Не журись,
Микола, в кожній молодій госпо-
дарки завжди перший млинєць...
Знаєш?»

«А з чого складається ота честь
робітнича?» — згадав, як з цим пи-
танням звернувся до старого ро-
бітника. Той посміхнувся у снів
вуса і, подумавши, відповів: «З
того, друже, щоб працювати від
душі. Розумієш? Щоб почував ти
себе не тимчасовим заробітчани-
ном, а справжнім господарем свого
заводу...»

— Чого зажурився?

Брайко шаменувся і побачив бі-
ля себе Миколу Корбу.

— А пам'ятаєш, як мене колись
за прогул пісочили?

Брайко з гіркою посміхнув-
ся:

— Пригадую, з яким гонором ти
вийшов перед зборами, з цигар-
кою в зубах, як зневажливо ди-
вився на всіх. Зверхність свою по-
казував? Хоча ти мені й товариш,
але мені хотілося підійти і так
лякнути тебе, щоб аж цигарка
вилетіла із зубів...

— І слід було, — засміявся
Корба, — може швидше б поро-
зумішав.

2. Віктору Голоскоку, вид-
но, не до душі прийшлося
повітря у ливарному цеху. Він
розраховувався. Обидва Миколи по-
чали працювати напару. Якось на-
віть веселіше стало на серці. Зда-
лося, ніби посвітлішало в цеху, на-
че дзвінкше запрацювали їхні вер-
стати.

Минав час. Щозміни хлопці ви-
конували вже по півтори норми.
Майстер Г. Ахмеджанов був задо-
волений якістю їхньої продукції.

На першому конвейері працю-
вала, головним чином, молодь.
Одного разу хтось подав думку,
щоб об'єднатися в комсомольсько-
молодіжну бригаду. Пропозиція
всім сподобалась. Своім вожаком
вони обрали Миколу Брайка.

Якось до нього підійшов май-
стер зміни Ганн Ахмеджанов. Йо-
го чорний чуб вибився з-під каш-
кета, а карі великі очі були закло-
потані.

— Що будемо робити, Микола,
з деталлю «СУД-201»?

— А що трапилось?

— Хлопці з другого конвейера

неохоче беруться її формувати —
до тридцяти процентів браку ви-
ходять. Здається мені, вони надто
поспішають, а біля цієї деталі
уважність потрібна. Та й замов-
лення термінове. Розумієш? Так
недовго зірвати роботу інших цехів...

— Давай! Ми їм покажемо
клас! — випалив Брайко.

Зробили партію цих опок. Ро-
бітники залили їх рожевим, як по-
лум'я, чавуном. Перевірили якість
деталей. До тридцяти процентів
браку! Завмерли серця. В чому ж
справа? Засмутилися молоді ли-
варники.

— От і показали клас! — закло-
потано вимовив Корба.

— Чого зажурився, друзі? —
запитав Г. Ахмеджанов.

— Брак іде... — засмучено від-
повів М. Корба.

— Може суміш нікудишня? —
висловив припущення майстер.

Працівники лабораторії взяли
аналіз і незабаром дали відповідь:
формувальна суміш доброякісна.

Мабуть заливальники псують
справу. Але і ця здогадка не під-
твердилась. Довгенько мегікува-
ли, шукали — де «собака зарита».

Для того, щоб форми, виготов-
лені на верстаті, не розвалювали-
ся під час заливки їх розплавле-
ним металом, на них надавають ча-
вунні рамки, які зветься «жакети-
ми». Брайко звернув увагу на те,
що крайні деталі збільшуються в
розмірі, так ніби «жакети» на них
відсутні. Він підійшов до наван-
тажувальника Василя Щербатея,
який надівав «жакети» на опокі.

— Василю Васильовичу, може
«жакети» не щільно прилягають?

— Давай перевіримо!

Підняли кілька «жакетів» і знову
наділи на опокі, уважно приди-
вись. Так і є.

— Евріка! Ось, де «собака зарит-
та!» — радісно вигукнув Микола.

До нього підійшов М. Корба.

— Що ти знайшов?

— Зараз зрозумієш!

Пішли до верстатів. Виготовили
опокі. Брайко взяв вільний «жа-
кет» і надів на неї.

— Бачиш?

— Нічого особливого...

— Ех ти, окуляри купи. Дивись:
ось між формою і «жакетом» ве-
ликі зазорні, а тому рідкий метал
випирає стінку форми. Звідси й —
брак. Казав же тобі, коли робиш
що — думати треба!

— А не рано тіпінтися? — взяв
під сумнів доказ товариша
М. Корба. — Це ж досвідеться мо-
дельну плиту переробляти або
«жакети»...

— Зовсім, ні. Досить розфре-
зувати на декілька міліметрів фор-
мувальну рамку. І все буде, як в
аптеці.

Обидва Миколи поділилися свої-
ми думками з інженером-техноло-
гом В. Гольштейном та майстром
Г. Ахмеджановим.

Рационалізаторська пропозиція

молодих робітників виявилась
справді дуже цінною.

Незабаром розфрезували фор-
мувальну рамку. Наступного дня
зранку весело зацокотіли верстати
обох друзів: «так-так-так!...». Тепер
«жакети» щільно прилягали до
опок. Перевірили контрольну
партію. Майже жодної деталі
бракованої!

блакитними, як у сина, очима, і
сказала:

— Біля роботи, сину, не замер-
зають!

Погоднися син з матір'ю і ру-
шив за групою студентів. Та на хо-
ду згадав:

— Передасте Людї, щоб не хви-
лювалася. Прийду пізно. Сьогодні
на агітпункті проводжу бесіду.

— Та не дуже барчись, — кину-
ла наздогін мати.

Ганна Григорівна гордиться не-
вісткою. Хороша вона трудівниця,
скоро інженером-технологом ста-
не, вже на четвертому курсі вечір-
нього відділення Харківського по-
літехнічного інституту. Тільки на
Кольо ремствує Людя — все гро-
мадськими справами зайнятий, ші-
би без них і дихнути не може...

4. Не все в бригаді йшло, як
по-писаному. Якось Олексій
Козенко, кременний здоров'як, яко-
го всі знали як доброго робітни-
ка, прийшов на зміну напідпитку.
Його оточили схвилювані члени
бригади. А він байдуке дивився
помутнілими очима на товаришів.

— Вигнати! — вигукнув хтось
зопалу.

— Це найлегше...

Хлопці гарячкували. Але пізні-
ше довідалися про ще більшу бі-
ду. Виявилось, що Олексій зали-
шив дружину і двоє дітей. Чого-
чого, а цього від нього аж ніяк не
чекали.

Що робити? Як зарадити цій бі-
ді? Виключити Олексія з бригади,
та й нехай живе собі, як знає? А
чи буде від цього краще осироті-
лим дітям, дружині, йому? Ні!
Відштовхнути товариша від себе
вони не можуть. Без колективу ще
більше опуститься людина, оста-
точно потрапить в обійми «зелено-
го змія» і пропаде, як одинока
бджола без сім'ї.

Питання серйозне: вирішується
доля сім'ї, виховання дітей, на-
решті, мова йде про честь робітни-
чу.

— Не дозволимо плямувати ко-
лектив! — одностайно вирішили
друзі.

Всією бригадою на чолі з май-
стром зміни Г. Ахмеджановим і
партгрупоргом В. Щербатеєм пої-
хали на квартиру до Олексія роз-
бітватися, що трапилось.

Дружина, зі сльозами на очах, роз-
повіла про своє горе: вона працює,
як і він. А сім'ю утримує вона на
свою зарплату, бо Олексій полу-
чку майже всю пропиває. Поводить-
ся грубо з нею, з дітьми. А оце
зовсім пішов з дому.

Погляди товаришів пронизливо
кодили Олексія. Він похнюпив го-
лову.

— Признайся, Олексію, ти полю-
бовно одружився? — запитав Ва-
силь Васильович Щербатей.

Олексій ще більше ніяковів і
ледь чути прошепотів: «Так»...

— А про обов'язки батька ти
чув коли-небудь?

Олексій мовчав.

Важко буває, дуже важко люди-
ні розставатися зі своїми старими
звичками. Але, коли цього вимагає
колектив, коли людина усвідомить
шкідливість цих своїх звичок і
щиро забажає звільнитися від них,
тоді вона перемагає самого себе.

Та не так сталося з Олексієм.

Видно для нього занадто вже ве-
ликою спокусою стала свиха. Ні-
ні, та й знову прийде на зміну на-
підпитку. А хлопці настирливо на-
посідали на нього, вимагали назав-
жди покінчити з пияцтвом. Не про-
щали Олексія жодної провини,
«проробляли» його не тільки на
впробинстві, але й бували частими
гостями у нього вдома.

Не сподівався О. Козенко такого
рішучого натиску з боку товари-
шів, не витримувало самолюбство
такого опікунства. Задумав утек-
ти з бригади. Коли про це довіда-
лись хлопці, хтось рішуче сказав:

— Не відпустимо!

— Та ви мене, хоч лачиогами
до себе прив'яжіть, все рівно не
втримаєте, — гарячкував О. Ко-
зенко.

В бригаді розгортається супереч-
ка. Одні раліли не пускати його,
інші навпаки — нехай, мовляв, іде.

— Що ж, заходь в цех, поради-
мось, як товариші скажуть. А за-
раз пробач, поспішаю в технікум,
на заняття.

Подав руку і пішов. А Олексій
засмучений стояв на тротуарі і за-
здрісно дивився Миколі вслід, аж
поки той не зник за дверима тех-
нікуму.

5. Так вже повелось у нас:
свята і великі події в країні
відзначати виробничими подарун-
ками. Довідавшись про скликання
наступного Пленуму ЦК КПРС,
колектив «Червоної зірки» став на
трудова вахту, щоб дати сіль-
ському господарству більше ма-
шин.

Велика відповідальність лежить
на плечах ливарників. Адже вони
готують литво всьому заводові.
Від них залежить ритмічна робота
усіх цехів.

В цей день раніш, ніж завжди,
вийшли на роботу, оглядали вер-
стати, змащували, підтягували
гайки. Готувались до вахти, як
бійці перед боєм.

Гудок сповістив про початок змі-
ни. М. Брайко поставив на модель-
ну плиту рамку. Звичним рухом
відкрив затвор бункера з форму-
вальною сумішшю, увімкнув меха-
нізм підтримувача. Верстат за-
працював.

Красні в роботі Петро Лактіо-
нов, Микола Корба та Олексій
Шаловалов. Завзяті фізкультурни-
ки, вони виділяються поміж інших
пружною мускулатурою. Рухи їх
біля верстатів плавні, розмірені.
Важку опокі кожен підіймає лег-
ко, як футбольний м'яч. Кожен їх
рух біля верстата розраховано з
математичною точністю.

Вся бригада комуністичної пра-
ці тепер здавалася молодіжним
злагодженим еркестром, а верста-
ти — ніби загадкові інструменти,
на яких хлопці вміло виграють ве-
селу пісню праці. Її мелодія не-
стримно лине по цеху, вириваєть-
ся крізь вікна і двері, летить над
заводом...

А робітникам під захоплення
нею, цією пісню праці, радісно бу-
ло усвідомлювати, що їх натхнен-
ний труд принесе щастя багатьом
мільйонам людей. І собі ж нема-
ла вигода. Та хіба можна порівня-
ти одержані гроші з тією душев-
ною насолодою, з тим моральним
задоволенням, якими сповнюються
серця робітників від захоплення
творчою працею?

Справді, то велике щастя усві-
домлювати, що сівалки, в які і ти
вклав свою долю праці, йдуть на
неосяжні простори Вітчизни, за
кордон, щоб там сіяти дружбу і
мир між народами.

Бригада комуністичної праці М.
Брайка першою на підприємстві
достроково, 22 листопада, завер-
шила річну програму. У своїй ро-
боті вони запроваджують все нове,
передове. Настільки ініціативу
робітників бригади знатного шах-
таря Донбасу Героя Соціалістич-
ної Праці Миколи Мамая, бригада
М. Брайка розгорнула змагання,
щоб план третього року семірічки
завершити до 44-х роковин Вели-
кого Жовтня, а семірічну програ-
му — за 5 років.

Якщо ти, дорогий читачу, про-
ходитимеш Кіровоградом по вулиці
Леніна і звернеш увагу на Киш-
ку трудової слави, то там, серед
героїв семірічки, ти знайдеш і
портрет колишнього комсомольця,
а нині молодого комуніста Миколи
Брайка. Ще кілька років тому він
збирався залишити завод, з тепер
не уявляє собі життя без нього.

Напутні слова батька — про честь
робітничу Брайко сприйняв, як
естафету, і разом зі своїми друзя-
ми гордо несе до заповітної мети.

Кирило КЛІШ.

Завод «Червоної зірки»,
м. Кіровоград.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
8 січня 1961 р., 3 стор.

ПОЧИНАЄТЬСЯ СПАРТАКІАДА СІЛЬСЬКИХ КЛУБІВ

КОЖНИМ роком зростає велика армія сільських фізкультурників Кіровоградщини. Серед них вже є майстри спорту СРСР. Це — кінногінки А. П'янова, О. Пуртов, М. Гусельников, В. Горбенко, борець Ф. Бондур. На перших сільських іграх збірна команда нашої області ввійшла в десятку кращих на Україні.

Але всі можливості для розвитку фізичної культури на селі ще повністю не використані. Одним з таких резервів можуть бути культурно-освітні заклади. Настав час, коли клуби повинні не тільки сприяти фізкультурній роботі, а й самі практично займатися нею.

З цією метою обласна рада Союзу спортивних товариств і організацій разом з обласним управлінням культури, обкомом ЛКСМУ та обласною радою ДССТ «Колгоспник» вирішили в 1961 році провести в три етапи першу обласну спартакіаду сільських клубів.

Перший етап — це змагання з шахів, кульової стрільби, конкурсу силачів та змагання з шашок, які будуть проводитись в сільських, колгоспних та радгоспних клубах з 10 січня по 1 березня 1961 року.

Другий етап — це командні змагання між переможцями клубних турнірів з ша-

хів, шашок — по системі вибуття. Склад команди — з чоловіка. Змагання проводяться згідно графіка, складеного головною суддівською колегією району. І на решті третій етап — це фінал спартакіади, який повинен проводитись в районному центрі в період з 1 по 10 березня 1961 року серед переможців конкурсу силачів, кульової стрільби (по одному кращому з кожного клубу) та серед двох команд з шахів і шашок, які в змаганнях другого етапу вийдуть переможцями.

Цей своєрідний огляд спортивної роботи клубів повинен сприяти масовому залученню до занять фізичною культурою великої частини сільського населення.

Головне ще й те, що в результаті цього заходу буде виявлено чимало нових здібних юнаків і дівчат, які при відповідній роботі з ними можуть стати хорошими спортсменами.

В Будинках культури, клубах бажано створити якнайкращі умови для занять спортсменів, залучити нашу молодь в гуртки і секції з різних видів спорту.

Чому б, скажімо, не організувати в кожному клубі чи Будинку культури секції з шахів, шашок, настільного теніса, кульової стрільби? Адже для цього є всі

умови і не треба великих матеріальних затрат.

Комсомольські організації разом з радами клубів повинні потурбуватись про придбання необхідного спортивного інвентаря і обладнання.

Треба подбати також в майбутньому і про спортивні майданчики та стадіони біля кожного клубу. Настав час, що б фізична культура міцно ввійшла в побут сільського населення, щоб пропагандистами спорту стали поряд з фізкультурниками і працівники культосвітніх установ.

В. ЖУЧЕНКО,
голова обласної ради Союзу спортивних товариств і організацій.

Світовий рекорд планериста

ВАРШАВА. 5 січня. (ТАРС). Новий світовий рекорд встановив учора польський планерист Станіслав Юзефчак. На одномісному планері вітчизняної конструкції «Муха-100А» він досяг висоти 10.900 метрів. Цей результат на 1.235 метрів перевищує світовий рекорд, що належить Бауеру (ФРН).

поезіях знайшла відображення суспільно-політична боротьба на Україні.

Чудовим зразком революційної лірики В. Чумака є цикл «Революція», в якому прозвучали заклики до боротьби і гімни повсталому народові. Але найвищим зльотом творчості Чумака була «Гартована поезія», де з величезною силою він осміяв союз робітників і селян в пролетарській революції:

...Міцний колектив —
молоді плуг. Єдинням
братніх заліз
випуку зорю останню:
Соціалізм.

Це були справжні «дифрабри революції», за яку поет віддав своє життя.

Поряд з темами відданості революції (поезії «Пісня юности», «Червоний заспів»), в його віршах звучить тема призначення миття і мистецтва. «Сталю-гнівом, Музо-правдо, має

сказати, лише одна команда Бикової вулиці дала міському футболу п'ять братів Кулик, які грали за збірну Кіровограда. Та і автор цих рядків, який протягом 12 років грав у збірній міста, вийшов з «дикої» команди «Башта».

Дуже велику допомогу в організації заводського футболу надав нам старий більшовик, голова правління спілки «Металіст» т. Телчко — запеклий любитель цього виду спорту. У 1923 році на заводі було дві команди: перша і друга. Ігри відбувалися на кавалерійському плацу (тепер там парк відпочинку ім. Леніна). Згодом, у 1925 році, любители футболу власними силами збудували собі поле на Ново-Миколаївці.

„ЗІРКИ“

Футбольними організаторами і вожаками на заводі були член завкому комсомолу Борис Ісає, комсомольці Петро Карпов, Леонід Серов, Микола Нельга. Микола був чудовим лівим крайнім нападаючим. Навіть коли його обрали секретарем цехової партійної організації, він не залишив грати.

Предметом особливого піклування для нас був шкільний футбол. Там вирости неогані гравці, зокрема тт. Заходькін, Суржиков, Артеменко, Табалов та інші.

Заводська футбольна команда була грізним противником. Перемагала вона завдяки фізичній витривалості, технічності, дружності. Тренера ми не мали. Ним був капітан команди.

Нинішній стадіон ДСТ «Авангард» був збудований силами громадськості у 1934 році. Ініціатором і душею цього будівництва був тодішній начальник обласного управління внутрішніх справ Д. М. Медведєв, майбутній автор книги «Це було під Ровно», Герой Радянського Союзу.

У перші дні Вітчизняної війни наші футболісти пішли на фронт. Смертю героїв загинули тт. Бурд, Алешко, Капелля. Інші повернулися. У Кіровограді проживають зараз ветерани футболу тт. Фурманов, Петров та інші.

С. ДОДІН,
директор стадіону, колишній гравець збірної команди міста.

Поки мама на роботі.
Фототюд Г. ТАНСЬКОГО.

Тожання

Неначе чернь — земля,
Сіринок притули —
загориться.
Я бачив: ти важко йшла
Туди, де струмок
іскриться.

Устами припала пить.
А щастя в очах —
не збагнути...
О, як я хотів у ту мить
Студеною краплею бути!
О. ГЛІКО.

З НАРОДНОГО ГУМОРУ

Ознаки весни

Аж в обідню годину
Пан проснувся на кінець.
Та й давай чесать
чуприну,
Взявши новий гребінець.
Чеше, чеше... А волосья
Так і лізе з голови.
— Звідки зло таке
взялося?
Що за чудо? Ти дивини...
Трищить пан спросоння очі

І лакея зазива:
— Ти, бува, не знаєш,
хлопче,
Чом лісє голова?
Посміхнувся той лукаво:
— Це не диво, пане, ні,
Бо вилінное ж, тій —
право,
Вся скотина навесні...
Георгій ШЕРБИНА,
с. Рівне.

КУРС НА МОСКВУ

У МІСТІ Харкові закінчилася республіканська першість Української ради ДСТ «Спартак» з фехтування серед юнаків і дівчат. На цих змаганнях успішно виступили кіровоградські спортсмени, яких тренує А. Грабар.

Учениця школи № 20 Людмила Кушенко в боротьбі на рапірах програла лише одну зустріч і вийшла на перше місце.

Без поразок закінчив змагання 17-річний кіровоградець Василь Литвиненко. Л. Кушенко і В. Литвиненко увійшли до складу збірної команди України і вийшли в Москву для участі в змаганнях на першість

Центральної ради ДСТ «Спартак».

В. ЗВЕРЖХОВСЬКИЙ.

Третя перемога радянських хокеїстів НЬЮ-Йорк, 5. (ТАРС).

Збірна молодіжна команда СРСР з хокея здобула вчора ввечері свою третю перемогу в США, вигравши з рахунком 8:3 у національної збірної в місті Колорадо Спрінгс (штат Колорадо).

ВІДПОВІДЬ

на ребус, вміщений в номері за 1 січня:
Око бачить далеко, а розум ще далі.
Першим правильну відповідь на ребус надіслав наш читач Ф. Шустов з м. Олександрія.

ПОВІДОМЛЕННЯ

ДО ВАШОЇ УВАГИ, ЮНКОРИ!
10 січня о 18 годині в приміщенні редакції газети «Молодий комунар» відбудеться перше заняття слухачів школи юнкорів.

Редантор П. МАРЧЕНКО.

ЖИТТЯ, ВІДДАНЕ РЕВОЛЮЦІЇ

(До 60-річчя з дня народження В. Чумака)

ОДИН з перших українських поетів післявоєнної епохи Василь Григорович Чумак (народився 7 січня 1901 року в містечку Ічня на Чернігівщині), ввійшов у літературу, як поет величезної творчої потенції. Своє коротке життя він присвятив революції, поставив свою пристрасну творчість на службу трудящому народові. Коли йому не було ще й 19 років, його скопили депікції і в ніч з 20 на 21 листопада 1919 року розстріляли.

Рано обірвалося життя талановитого поета. Вже після смерті В. Чумака, в 1920 році, вийшла в світ книжка його поезій «Заспів», підготовлена ще за життя автора до друку.

Ця невелика збірка, завдяки силі таланту поета, мала великий вплив на наступні покоління українських поетів, зокрема на Павла Усенка, Леоніда Первомайського та інших.

Василь Чумак завжди сприяв, як поет молодості, поет

революційної романтики. Не випадково його книжка «Червоний заспів» побачила світ у видавництві ЦК ЛКСМУ.

Почавши писати в десятилітньому віці, Василь Чумак відчув на собі благотворний вплив поезії Т. Г. Шевченка, якому і присвятив свій вірш «Великий Кобзар».

Провідними темами поезій Василя Чумака були теми, пов'язані з революцією.

Мов шляхи — плоні пере-
плелася,
дві душі мої зійшлися,
і чого я прагну; чи спокою,
чи гучного бою? —
писав поет у вірші «Дві душі».

У молодій душі Чумака перемогло прагнення «гучного бою». Він пішов у вир боротьби і боровся на боці революції.

В. Чумак пише ряд поезій, які вміщує в «Боротьбі» і «Мистецтві», створиве цикли «З ранкових настроїв», «Цикл соціального» та інші. В його

Прочитай, це цікаво ПОПЕРЕДНИКИ

ВСЯ історія розвитку футболу на Кіровоградщині нерозривно зв'язана з заводом «Червона зірка». Першими футболістами в Єлисаветграді була купка інженерно-технічних працівників, англійців, які працювали на заводі Ельворті (так тоді називалося це підприємство). Капітаном команди був тодішній головний інженер заводу Пірс. Навколо англійців групувалися й синки місцевої аристократії.

Спортивну форму привозили з Англії. Всі матчі судив один суддя — керуючий заводом Юнгман. Футбольне поле було влаштовано в районі міського саду. Ігри відбувалися періодично, в основному з командою Харківського заводу Гельферих-Саде (нині «Серп і Молот»), який теж належав англійцям.

Футбол тоді вважався спортом обраних, і, звичайно, ніяких робітничих команд не було, а про масовість і говорити нічого.

Масовий футбол у нашому місті почав зароджуватися після Жовтневої революції. Діяльну участь у цьому заході взяли організації загального військового навчання (1918—1920 рр.).

У 1922 році при Центральному робітничому клубі були організовані дві команди, до складу яких входили робітники заводів «Червона зірка», «Червоний профінтерн» та ін. Грали тоді з курсантами кавалерійської школи і командою залізничного батальйону.

Пізніше, у 1923 році, почали організовуватися команди по підприємствах. Як гриби, росли і вулиці, так звані «дикі» команди — Куцієви, Ковалівки, Бикової, Кузнів, Перської, Башти, Макіївського бульвару, Ново-Миколаївки і т. д. Треба сказати, що гравці «диких» команд згодом стали здібними футболістами. Матчі між цими командами відбувалися досить коректно, без проявів грубоців, хуліганства. В цьому виявилася виховна роль футболу. Досить

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Газета виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю. Адреса редакції м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефон: редактора — 1-42, відповідального секретаря — 5-40, відділів — 6-24.

БК 00604. Друкарня імені Г. М. Димитрова обласного видавництва, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Зам. № 109.